

ת"פ 10171/06/22 - מדינת ישראל נגד סובחי עמאש

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 10171-06-22 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט אלכס אחר המאשימה	מדינת ישראל ע"י בא כוח עוה"ד דורית לוי פרנק
נגד	הנאשם	סובחי עמאש ע"י בא כוח עוה"ד מוחמד מואסי ממושרדו של עו"ד עאדל בויאר

גזר דין

הנאשם הורשע בעבירה של החזקה בנשק - עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 לאחר שבתאריך 28.05.22 בשעה 19:35 או סמוך לכך, החזיק הנאשם בביתו נשק דמוי תת מקלע מאולתר שמסוגל לירות כדור שבכוחו להמית אדם (להלן: "הנשק") בלא רשות על פי דין להחזקתו וזאת כעולה מפרוטוקול הדיון מתאריך 19.09.22.

בישיבה שהתקיימה בתאריך 13.11.22 בפני טענו הצדדים לעניין העונש, מטעם המאשימה הוגשו טיעונים בכתב ובא כוח הנאשם השמיע את טיעוניו בעל פה.

טיעוני המאשימה:

המאשימה הפנתה במסגרת טיעוניה לעבירה בה הורשע הנאשם, לחומרתה, לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ולמדיניות הענישה הנוהגת.

המאשימה תמכה את טיעוניה בפסיקה שאזכרה בסיכומים שהוגשו בכתב, ועתרה לקביעת מתחם ענישה שנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל, לצד הטלת ענישה מרתיעה, הצופה פני עתיד.

המאשימה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם, שלחובתו 11 הרשעות קודמות, ולאור האמור ביקשה למקם את הנאשם באמצע המתחם.

טיעוני ההגנה:

בא כוח הנאשם עתר במסגרת טיעוניו להטלת ענישה פחותה מזו שהוצגה על ידי המאשימה. לעמדתו העונש ההולם את העבירה בה הורשע הנאשם נע בין עונש מאסר אשר יכול וירוצה בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל וזאת לאחר שהפנה את בית המשפט לפסיקה התומכת במתחם הענישה.

בא כוח הנאשם ציין כי אומנם לחובת מרשו 11 הרשעות קודמות, אך אין מדובר בהרשעות דומות לעבירה בה הורשע הנאשם בהליך זה. לדבריו יש לזקוף לזכות הנאשם את העובדה שהודה בהזדמנות הראשונה, לקח אחריות על מעשיו, חסך זמן שיפוטי יקר והביע חרטה על מעשיו.

לבסוף, מאחר ומרשו עצור עד תום ההליכים מתאריך 28.5.22 ביקש להסתפק בתקופת המעצר ולחילופין עתר להטלת מאסר לתקופה שלא תעלה על 12 חודשים.

הנאשם ביקש לומר את דברו, הביע צער על מעשיו, ציין שזו תהיה הפעם האחרונה והצטער על המעשה.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם:

אין צורך להכביר מילים בדבר חומרת מעשיו של הנאשם, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם. הנאשם במעשיו פגע בערכים חברתיים של שלום הציבור ובטחונו, הגנה על חיי אדם ועל הסדר הציבורי הואיל ונשק המוחזק שלא כדין עלול להביא לפגיעה בשלטון החוק ובנושאי שלטון החוק המבצעים את תפקידם.

פסיקת בתי המשפט, במיוחד בשנים האחרונות, מחמירה מאוד בעבירה של החזקת נשק שלא כדין וזאת נוכח התופעה החמורה והמסוכנת של החזקת נשק בידיים שאינן מורשות לכך. החזקת נשק שלא כדין יש בה כדי להוביל, והיא אכן

מובילה בפועל, למקרים חמורים של שימוש מסוכן בנשק, בין אם משום שהנשק מגיע לידיים עברייניות, או כאשר הנשק מגיע לידי מי שמנסים לפגוע בביטחונם ובשלומם של תושבי המדינה, ובין אם מחמת שנגרמות תאונות כתוצאה מהשימוש בנשק. ביהמ"ש העליון חזר והזכיר רק לאחרונה:

"החזקת נשק שלא כדין מאיימת על שלום הציבור ובטחונו לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, הזמינות הבלתי נסבלת של נשק בידי מי שאינו מורשה לכך, מהווה כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות כמו גם לאסונות נוראיים. יעידו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרונה, כאשר אזרחים תמימים - כמו ילד רך בשנים ועלמה צעירה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בביתם-מבצרם או בגן השעשועים, כל זאת כתוצאה משימוש בנשק של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשק, אף אם הם נעדרי עבר פלילי ... ענייננו ב"מכת מדינה" שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים ..ידע כל מי שמחזיק בנשק בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענש בחומרה, בבחינת "אם מחזיקים - למאסר נשלחים."

לא למותר להזכיר כי המחוקק מצא לעגן בהוראת שעה עונשי מינימום לעבירות נשק, כך שהעונש שיושט על מבצעה יתחיל מרבע העונש המרבי שנקבע לעבירה, אלא אם החליט בית המשפט מטעמים מיוחדים להקל בעונש (סעיף 144(ז) לחוק העונשין, וראו חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 472; (ע"פ 2482/22 מדינת ישראל נ' אחמד קדורה (14.04.22)).

עמדת בית המשפט העליון היא שעל בתי המשפט לתרום את חלקם במיגור תופעה מסוכנת זו על דרך של החמרת הענישה עם מי שמחזיק בנשק שלא כדין. כך גם תיקון 140 לחוק העונשין קבע עונש מינימום ביחס לעבירה בה הורשע הנאשם בהליך זה שלפני. כפי שנכתב בע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ירין ביטון (14.02.21):

"עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר למכת מדינה. האיסורים על עבירות כאמור באים להגן על ערכים חברתיים שכוללים שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על ידי איש האוחז באקדח, ברובה, או בתת-מקלע. יתירה מכך: עסקינות באיסורים על מעשי הכנה לקראת ביצועם של מעשים פליליים חמורים ומסוכנים עד-מאד, אשר נעשים באמצעות כלי ירייה ואשר כוללים איומים, תקיפה, ירי במקום מגורים, גרימת חבלה והמתה. בדרך כלל, מעשי הכנה שאינם מגיעים כדי ניסיון לעבור עבירה פלילית אינם בני עונשין; ואולם, לא כך הוא כאשר מדובר במעשי הכנה שחומרתם מגיעה כדי סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה כאחד (ראו: ש"ז פלר יסודות דיני עונשין 48-52 (כרך ב', תשמ"ז)). על מעשי הכנה כאלה נענשים בחומרה, ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מרבי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי אדם והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק (ראו דברי השופט י' אלרון בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח [פורסם בנבו] (5.11.2019) (להלן: עניין סובח)). הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העברייני עם האקדח משגרת חיייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק...."

מגמת ההחמרה קיבלה ביטוי בפסיקתו של ביהמ"ש העליון באשר לכל עבירות הנשק לרבות העבירות בהן עסקין:

"כי הענישה המחמירה והבלתי מתפשרת כאמור צריכה לחול ללא סייגים על כל נאשם בגיר באשר הוא, שכן "בטיפולנו בעבירות [נשק] מסוג זה ובמבצעה, להרתעת היחיד והרבים ולהרחקת עברייני הנשק מהחברה על ידי השמתם בין כותלי הכלא לתקופות ממושכות יש מעמד בכורה", ועל כן "ככלל, יעדים עונשיים אלו מוחקים מניה וביה את בקשת העברין לשיקום [...] גם כאשר מדובר בעברין צעיר שהסתבך לראשונה בפלילים ובקשתו לשיקום כנה ואף זוכה לתמיכתו של שירות המבחן" ... זאת, מסיבה פשוטה: "בימים קשים אלה, השיקום שבראש מעיינו הוא שיקום המרחב הציבורי המדמם כתוצאה מעבירות נשק בלתי פוסקות והשימוש העברייני בנשק חם." (שם). בהקשר זה אוסיף ואציין את המובן מאליו: בית משפט שמקל בעונשו של עברין נשק מכביד על החברה שנאלצת להגן על עצמה - על כל בניה ובנותיה - מעברייני נשק. במילים פשוטות יותר, בהן השתמשתי בתוארי את מדיניות הענישה הראויה ביחס לעבירות מין, עסקין במשחק-סכום-אפס: בית משפט שמרחם על העברין אינו מרחם על הקורבן הבא" (ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 15 (14.9.22); ראו גם ע"פ 4103/22 מדינת ישראל נ' מוחמד אמון, פסקה 9 (6.11.22)).

כאמור, בתי המשפט בכלל ובית המשפט העליון בראשם, קבעו מדיניות ענישה מחמירה ביחס לכל מי שעובר עבירות בנשק. מדיניות מחמירה זו הינה פועל יוצא של ריבוי המקרים שבהם נעשה שימוש בנשק המוחזק שלא כחוק המסכן חיי אדם. כפי שנכתב בע"פ 6383/21 קריף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.02.22):

"לעיתים נכון להחמיר בענישה בגין סוגים מסוימים של עבירות בשל אופיין, ויש שנכון להחמיר בענישה בגין ביצוע עבירות מסוימות הואיל ובתקופה הרלוונטית הן הופכות לנפוצות ושגרתיות יותר, עד כי יש לסווגן כ"מכת מדינה". בענייננו, עבירות הנשק דורשות החמרה בשל שני הנימוקים גם יחד. ממד החומרה שבהן נעוץ בזיקתן לכלי בעל כוח קטלני. ובראי התקופה - הפגיעה באינטרס הציבורי ובבטחון הפרט דורשת ענישה מחמירה, מעבר לזו שהייתה נקוטה בעבר. בפסיקה הובהר שוב ושוב בשנים האחרונות כי הענישה בעבירות נשק צריכה להיות מחמירה. לצערנו מספרן והיקפן של עבירות אלה גדלים בשנים האחרונות. פגיעתו הרעה של הנשק אינה תחומה לסביבה העבריינית. לא פעם נפגעי העבירה נקלעים למקום במקרה, ואינם קשורים למעגל עברייני כלשהו. כל חטאו של נפגע עבירה, לפעמים, הוא בכך שיצא מביתו ובחר להסתובב ברשות הרבים.

הפגיעה אף אינה תחומה רק לנזק הפיזי שנגרם כתוצאה מהשימוש בנשק בלבד. השימוש בנשק עלול ליצור תחושת חשש, ופחד מפני ביצוע פעולה אלמנטרית שעומדת בליבת חופש התנועה. בכך נוצרת "הרתעה" של הנפגע הפוטנציאלי. זהו רובד אחד. רובד נוסף הוא התעצמות הפעילות העבריינית, פועלה ושאפתה לשלוט בתחומים רחבים ושונים...אקדח שיורה "במערכה השלישית" גורם כמובן לנזק רב, אך גם אקדח שמונח על השולחן "במערכה הראשונה" - אף אם לא נעשה בו כל שימוש אחר בהמשך - עלול לפגוע בשלום הציבור באופן ממש. יש לקשור אפוא מלחמת חורמה על עבירות הנשק למיניהן, וגם על בית המשפט לתרום את חלקו למלחמה זו באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה...אין להפריז במשקל שיש לתת לנתונים כגון סוג האקדח, ולקבוע מעין

"מדרגה עונשית" שמתמקדת אך ורק בנתון זה ובתוצאה, ולא בסיכון שנוצר. העיקר נעוץ, כאמור, בכוחו של הנשק לפגוע באדם - ואף להמיתו - ולשבש את חיי השגרה של החברה. כפי שהובהר, חלק מרעתן החולה של עבירות הנשק מצוי לאו דווקא בשימוש הישיר בנשק, אלא בנוזקים שכלולים להחזקה ונשיאה של כלי נשק בידי אזרחים באופן בלתי חוקי."

לאחרונה, אנו עדים לקריאות של בתי המשפט בכל הערכאות, להעלות את רף הענישה בעבירות הנשק לסוגיהן. בע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' יונס סובח** (05.11.19 [פורסם בנבו]) יצאה קריאה ברורה ומפורשת להחמיר בענישה בעבירות נשק:

"המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. [...] ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן"

כפי שנאמר בעפ"ג (חי') 23517-02-20 **מדינת ישראל נ' אלכילאני** [פורסם בנבו] (28.07.20):
"מגמת החמרה זו ניכרת במיוחד בפסיקה המתקופה האחרונה, החמרה אשר באה לידי ביטוי, בין היתר, בכך שהסף התחתון של מתחם הענישה בעבירה של החזקת נשק שלא כדין, גם כאשר הנאשם נעדר עבר פלילי, עולה על תשעה חודשי מאסר, דהיינו, פרק זמן אשר אינו מאפשר יציאתו מהמאסר על דרך של עבודות שירות. וכן בהמשך: "אם נסכם את הדברים: גזר-דינו של בלתי-משפט השלום, שהסתפק בהטלת ענישה של שמונה חודשי מאסר לריצוי עבודות שירות, אינו יכול לעמוד, וזאת בשלם לבלחומר שהעבירה של החזקת נשק שלא כדין, ופוטנציאלה הסיכון הטמון בהחזקת הנשק ללא היתר, עבירה שהפכה ל"מכת מדינה", והביאה למגמת החמרה בפסיקה הכשיתה משפט נקרא להירתם למאבק בעבירה זו."

ומן הכלל אל הפרט, סקירת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת החזקת נשק מלמדת על טווח ענישה רחב התלוי לרוב בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

בע"פ 545/20 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (3.5.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 12 חודשי מאסר בפועל לאחר שהמערער, בעל עבר נקי, הורשע באחזקת ונשיאת אקדח, מחסנית תואמת ו-50 כדורים.

בע"פ 5765/20 **אבו בכר נ' מדינת ישראל** (22.3.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 18 חודשי מאסר בפועל לאחר שהמערערים, בעל עבר נקי, הורשעו בהובלת ונשיאת 2 אקדחים, טעונים כל אחד במחסנית מלאה ונאמר: **"יש להצר על כך שהמערערים, שאין להם עבר פלילי ולא הסתבכו בעבירות נוספות מאז האירוע נשוא כתב האישום, הסתבכו בעבירות כגון דא. ברם, מדיניות הענישה בעבירות נשק ידועה. המדובר ב"מכת מדינה", שאת פירות הבאזשים שלה אנו חווים, לצערנו, כמעט מידי יום, ומכאן מדיניות החמרה בעבירות כגון דא."**

ברע"פ 4079/21 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (20.6.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 6 חודשי מאסר בפועל

שהוטל תוך חריגה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום ונקבע: "כפי שהדגשתי פעם אחר פעם, הסיכון הכרוך בעבירות של החזקת נשק שלא כדין נובע מהנזק הפוטנציאלי אשר עלול להיגרם ממנו - אף אם הנשק נתפס בטרם נזק זה התממש. בפרט, קיים סיכון, כפי שאנחנו נוכחים לדעת לא אחת, כי הנשק עלול להגיע לידיים עברייניות וייעשה בו שימוש אשר יוביל בסופו של יום לגביית מחירים כבדים בנפש".

ברע"פ 3619/21 אבו הלאל נ' מדינת ישראל (26.5.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 10 חודשי מאסר בפועל ונאמר: "אנו עדים פעם אחר פעם לשכיחותם של עבירות הנשק בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית. החזקת נשק חם בידי מי שאינו מורשה לכך עלול להוביל לתוצאות הרוות אסון, אשר יגבו מחירים כבדים בנפש ולפיכך הסיכון הפוטנציאלי הגלום בעבירת החזקת נשק הוא רב. על כן, העובדה כי לא נגרמה פגיעה בחיי אדם, אין בה כשלעצמה כדי להמעיט מהחומרה הטמונה בהחזקת נשק שלא כדין ומהסיכון שנוצר לביטחון הציבור. משכך, ראוי להטיל ענישה מוחשית אשר יש בה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים (רע"פ 5613/20 אלהוזייל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.8.2020); רע"פ 4065/18 איאסו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.8.2018)).

במכלול הנסיבות, אני סבור כי העונש שהושת על המבקשים אף מקל עמם ואין בו כדי לבטא את החומרה שיש בהחזקת כלי הנשק המאולתרים.

בע"פ 3632/14 אנואר אבו סבית נ' מדינת ישראל (08.12.14), בית המשפט העליון דחה ערעורו של המערער על גזר דינו של בית המשפט המחוזי במסגרתו הושתו עליו 18 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה בגין עבירה של החזקת נשק מסוג תת מקלע מאולתר. עוד נקבע כי המתחם שקבע בית המשפט המחוזי אשר נע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל, הינו מתחם הענישה המקובל כיום בעבירות אלה. המדובר בצעיר, נעדר עבר פלילי.

בע"פ 4722/20 בזייג נגד מדינת ישראל (09.08.20), המערער הורשע בביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין והחזקת אבזר לנשק שלא כדין כך שנהג ברכב בנוף הגליל כשהוא מחזיק ברכב, נשק מסוג דמוי רובה סער M-16 המכיל חלקים של כלי נשק תקינים ומחסנית תואמת ריקה מתחמושת. בית המשפט המחוזי, קבע מתחם עונש הנע בין 12 ל- 36 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון, נדחה.

בעפ"ג 50840-03-22 מדינת ישראל נ' סלאמה (04.04.22) קבע בית המשפט המחוזי בחיפה שעבירות הנשק לרבות החזקתו הפכו זה מכבר למכת מדינה, ולא אחת נקבע ע"י בית המשפט העליון, כי נשק חוקי אשר מוחזק בידיים בלתי מוסמכות, סופו להגיע לכלל שימוש בלתי חוקי ומסוכן. בית המשפט המחוזי הדגיש לעניין זה "כלי-נשק נועדו לזרוע הרס, חורבן ואובדן. הם נועדו להרוג. ככל שמדובר בכלי-נשק התקפי יותר, דוגמת מקלע, תת-מקלע או רובה סער, מידת ההרס וההרג אשר יש בכוחם לזרוע רבה יותר. מדינה ריבונית איננה יכולה לקבל כ"מכת-גורל" תופעה של החזקת כמות אדירה של נשק בלתי-חוקי בקרב אזרחיה ותושביה. תופעה שכזו פוגעת בעצם משילותה; היא פוגעת בסדר הטוב שבה; היא חותרת תחת שלומם וביטחונם של אזרחיה. לבסוף, היא אף עלולה להקים סימן שאלה על עצם קיומה".

בעפ"ג 12888-03-22 מדינת ישראל נ' אגבריה (07.11.22) קיבל בית המשפט המחוזי בחיפה את ערעור המדינה

על קולת העונש שהוטל על הנאשם שהורשע בהחזקת אקדח, מחסנית ותחמושת והחמיר עונשו מ-7 חודשי עבודות שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל. הנאשם שם היה מבוגר בעל משפחה במצב כלכלי ירוד, נעדר עבר פלילי הסובל ממגבלות בריאותיות.

בהתאם לאמור, מדיניות הענישה צריכה לשקף את חומרת העבירה, את הסיכון הגלום בה ורק ענישה מחמירה יהיה בה כדי לשנות את המאזן ואת הכדאיות של מי ששוקל לעבור עבירות אלה גם אם מדובר באדם נורמטיבי.

בעניינו, הנאשם החזיק נשק, תת מקלע מאולתר שמסוגל לירות כדור ובכוחו להמית אדם, כך שהנזק הטמון בו רב לאין ערוך. אמנם, בסופו של יום לא נעשה שימוש בנשק, עם זאת אין בכך כאמור כדי להפחית מחומרת הנסיבות הקשורות בביצוע המעשים ולהתעלם מהפגיעות הפוטנציאליות שהיו עלולות להתרחש.

בהתחשב בעובדות ונסיבות חמורות אלה ובמגמת ההחמרה ההדרגתית של בית המשפט העליון בעבירות נשק, מצאתי כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין 12 ל- 30 חודשי מאסר בפועל, שכן בעניינו מדובר בהחזקת נשק מאולתר בודד, ללא מחסנית וללא כדורים.

קביעת העונש ההולם:

בקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם יש לקחת בחשבון את העובדה שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי יקר.

לחובת הנאשם הרשעות קודמות אך הן אינן דומות לעבירה מושא הליך זה שלפני.

בטיעוניו לעונש ביקש בא כוח הנאשם להקל עם הנאשם ולזקוף לזכותו את הודאתו ולהתחשב בנסיבות חייו. אין כל חולק כי עונש מאסר בפועל יפגע בנאשם, בוודאי עונש המאסר יפגע במשפחתו ובפרנסתו, אולם אין בכך כדי לסטות לקולא באופן ניכר ממתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם.

בצד סוג, טיב וחומרת העבירה המיוחסת לנאשם, ישנם שיקולי ענישה רבים ומגוונים ובסופו של יום בגזירת הדין אמון בית המשפט על איזון האינטרסים השונים. מחד עומד בפני בית המשפט הצורך בהרתעת הרבים דוגמת הנאשם ובשמירה על אינטרס הציבור, מאידך עומדות נסיבותיו האישיות של הנאשם הספציפי. איזון שיקולים מתחייב זה, אל לו להתפרש כצעד המחייב את בית המשפט להעדיף את נסיבותיו האישיות של הנאשם, על פני האינטרס הציבורי הדורש הרחקתו של העבריין מהחברה (ע"פ 5330/20 **ענבתאוי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (22.11.20)).

במקרה דנן יש אף צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות נשק מסוג זה וכי יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים. חדשות לבקרים מתבצעים מקרי ירי תוך שימוש בנשק חם. בעשרות מקרים, קיפדו חייהם, צעירים ומבוגרים כאחד, בשל מעשי ירי ושימוש בנשק לא חוקי. עבירות הנשק הפכו לנגע שהתפשט בחברה ועל

בתי המשפט להילחם בנגע זה מלחמת חורמה.

משנאמר כל זאת, ובהתחשב בחומרת המעשה, בנסיבותיו, במידת אשמו של הנאשם, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו ובמדיניות הענישה הנוהגת, תוך התחשבות בהודאתו של הנאשם ובנסיבות חייו, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, ובהתאם לעתירת המאשימה, מצאתי לנכון למקם את עונשו של הנאשם מעט מעל תחתית המתחם ולכן אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 17 חודשים שיחושב ממועד מעצרו וזאת בהתאם לרישומי שב"ס.
 2. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על העבירה בה הורשע או כל עבירת נשק מסוג פשע.
 3. קנס בסך של 3,000 ₪.
- יש לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, החל מחלוף 3 ימים מרגע מתן גזר הדין ועד ליום 1/6/23 וזאת באחת מהדרכים הבאות:
- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט) או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות".
 - **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000 (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).**
 - **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).
- ניתן בזאת צו להשמדת מוצגים.**
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.**
- ניתן היום, י"ב כסלו תשפ"ג, 06 דצמבר 2022, בנוכחות הצדדים.**